

SINDIKALNO P/T ANJE

Brzi rast pokreta prinudio nas je da godine 1922. zauzmemo stav po

jedom pitanju, koje i danas nije još konačno rešeno.

Pri našim pokušajima da proučavamo one metode koje bi najbrže najlaže mogle da prokreću pokretu put ka srcu široke mase, uvek smo nailazili

na prigovor da dok god nam radnik sve dotle nikada neće moći u potpunosti

da pripadne, dok god zastupanje njegovih interesa na isto profesionalnom

privrednom planu ostane u rukama onih koji irnaju druktiju orijentaciju 04

nas.

Ovaj prigovor je naravno bio prilično opravdan. Radnik koji je radio 1

nekom preduzeću nije prerna opštem uverenju nikako mogao da egzistira, ako

nije bio član nekog sindikata. Ne samo da su time njegove profesionalne

radne potrebe time jedino izgledale zaštićene, već se i njegov položaj 1

preduzeću mogao trajno zamisliti jedino ako je bio član sindikata. Majoritu

radnika nalazio se u sindikalnim savezima. Oni su uopšte uzev dobili bitke za

plate i zaključili tarifne ugovore, koji su osigurali radniku sada određeni

dodatak. Nema sumnje da su rezultati tih borbi bili na dobrobit svim radnicima

cirna i moralo je kod onih testitih ljudi doći do grube savesti, ako bi u SV(

često stavili od sindikata izbornu platu, ali su se sami isključili iz te borbe.

Sa normalnim građanskim preduzećima teško se moglo govoriti ovim problemima. Oni nisu imali niti razumevanja (ili nisu hteli da ga imaju

za materijalnu stranu pitanja, niti za moralnu. Najzad suprodstavljali su se

njihovi tobožnji sopstveni privredni interesi već apriori svakom organizaciji

onom ustrojstvu njima potčinjene radne snage, tako da se već i sa tog razloga

kod najvećeg broja njih teško mogao da formira neki neopterećujući sud.

ovde je, dakle, neophodno, kao što je to često slučaj, obratiti se nekome 5

strane, koji ne podleže iskušenju da od ravnosti jedinih drveća ne vi-

đemu. Ti će onda uz dobru volju imati ravnog lažne razumevanja za jedni

stvar koja na ovaj ili onaj način spada u najvažnije za naš budućni život.

Ja sam se već u prvom tomu izjasnio o suštini i svrsi, kao neophodnosti sindikata. Tamo sam zauzeo stav da dok god ne dođe

bitno: aktivnim merama (koje su ipak najvećma neplodne) ili optimizacijom

obrazovanjem do promene položaja radnika, ovome neće ostati ništa drugo

nego da, pozivajući se na svoje pravo ravnopravnog kontrahenta u privrednoj

životu, sam zaštititi svoje interese. Naglašavao sam dalje da je takva jedina

zaštita apsolutno u smislu narodne zajednice, ako se njome mogu da spre-

ci socijalne nepravde koja po pravilu moraju da vode do teških posledica.

sveopšteg bica jednog naroda. Izjavio sam nadalje da se bez daljnjeg

postojati ta neophodnost, dok god među preduzetima postoje ljudi koji

sebi nemaju osećanja ne samo za socijalne obaveze, nego i za najelementarne

ljudska prava; i iz toga sam izvukao zaključak da kada se već jednom

ne može prihvatiti ta samozaštita, onda njena forma može da postoji samo

organizovanju radnika na sindikalnim osnovama.

380

Na ovim optimizacijama nije se kod mene ni u godini 1922. ništa

promenilo. Svakako da je, međutim, morala da se iznađe jedna jasna

formulacija za stav prema ovim problemima. Nije više vredelo da se i nadalje

neko iskazuje jednostavno zadovoljan saznanjem, nego je postalo nužno da se

iz njega izvuku praktični zaključci.

! Radilo se o odgovoru na sledeća pitanja:

Da li su sindikati nužni?

Da li NSDAP treba i sama da se sindikalno aktivira, ili da svoje članove u nekakvoj formi privede takvoj aktivnosti?

Kakve vrste mora da bude jedan nacionalsocijalisti~ki sindikat?
Sta su
nasj zadaci i njegovi ciljevi?
Kako cemo doci do takvih sindikata?
Verujem da sam sasvim dovoljno odgovorio na prvo pitanje. Kako stvari danas stoje, ne mogu se po mome uverenju sindikati nikako zaobici. Na
protiv, oni spadaju u najvaznije institucije privrednog ~ivota nacije. Ali njihov
zna~aj nije samo na socijalno -politi~kom planu, nego mnogo vi~e na jednom
op~tem nacionalnopoliti~kom. Jer jedan narod, ~ije ~iroke mase putem pravog
sindikalnog pokreta zadobiju zadovoljenje svojih zivotnih interesa ali
istovremeno i zadovoljavajuci stepen obrazovanja, postici ce time jedno
izvanredno ja~anje svoje ukupne odbrambene snage u Zivotnoj borbi.
Sindikati su pre svega nu~ni kao temelji buduceg privrednog parlamenta, odnosno stale~kih domova.
I na drugo pitanje je takode jo~ mogu~e lako dati odgovor. Ako je sindikalni pokret vaj.an, onda je jasno da nacionalsocijalizam mora prema
njemu ne samo ~isto teoretski nego i prakti~no da zauzme stav. Dodu~e, tada
je ono tako vec te~e razjasniti.
Nacionalsocijalisti~ki pokret, koji za cilj svog delovanja ima nacionalsocijalisti~ku nacionalnu drZavu, ne sme u sumnji o tome da bude, da
sve buduće institucije te drj.ave moraju jednom da izrastu iz samog tog
pokreta. Najveća je gre~ka verovati da se odjednom iz ni~ega, samo
cinjenicom ~to se poseduje vlast, moze da sprovede jedna reorganizacija, bez
prethodnog posedovanja izvesne podloge u ljudima, koji su pre svega idejno
potkovani. I ovde v~i na~elo da je vami je od spoljne forme, koja se
mehani~ki veoma brzo mo~e stvoriti, uvek ostaje duh, koji popunjava takvu
jednu fonnu. Naredbodavno mo~e se na primer veoma lako nametnuti diktatorski drZavnom organizmu princip vode. On ce medutim samo
onda
zaziveti, ako se u sopstvenom razvitku sam od ponajmanjih celija postepeno

fonnirao i stalnim odabirom, koje surova stvarnost života
neprestano
preduzima, poprimi tokom mnogih godina za sprovođenje ovog
principa
neophodne attribute i gradu pravog vode..
Ine sme se, dakle, sebi zamisliti da se odjednom iz nekakve
aktentane
izvuku nacrti za neki novi državni ustav i da se on onda silom
vlasti odozgo
.Ova Hitlerova ..teorija" jalna dan narod, jedan voda nanela je
zlo rnogirn narodjra, Nerncirn8
l :~. 381
može da "uvede". Pokušati se tako nešto i može, samo rezultat
svakako neće
moci da zalivi, nego će to najvećma biti mrtvorodenje. To me
veoma podseća
na nastanak Vajmarskog Ustava i na pokušaj da se nemačkom narodu
novim
jednim ustavom teslimi i jedna nova zastava, koja ni u kakvoj
unutrašnjoj vezi
nije mogla tokom poslednjeg veka da stoji u dolivljaju našeg
naroda.
I nacionalsocijalistička država mora da se strogo uva od takvih
ekspeimehata. Ona može jednom da izraste samo iz već poodavno
postojeće
organizacije. Ova organizacija mora već unapred da poseduje u
sebi nacio-
nalsocijalistički život, da bi konačno stvorila
nacionalsocijalističku državu.
Kao što je već naglašeno, klice za ovo moraju da leže u
privrednim
komorama u različitim profesionalnim zastupanjima, dakle pre
svega u
sindikatu. Ako bi ova kasnija zastupništva staleza i centralni
privredni
parlament predstavljali nacionalsocijalističku instituciju, onda
moraju te važne
klice da budu nosioci nacionalsocijalističke ideje i shvatanja.
[institucije pok-
reta moraju se prevesti u državu, ali država ne može odjednom iz
ništa da
uvrta odgovarajuće institucije, ako ne želi da ostane potpuno
beživotna
tvorevina.
Već i iz tog najvišeg stanovišta mora da nacionalsocijalistički
pokret
prizna nulnost sindikalne aktivnosti.

On to nadalje mora i zbog toga, jer jedno stvamo
 nacionalsocijalisti-
 ti~ko vaspitanje kako poslodavca tako i posloprimaoca, radnika, u
 smislu
 obostranog uklapanja u zajedni~ke okvire narodne zajednice nece
 uslediti
 teorijskim podukama, apelima ili opomenama, veC samo svakodnevnom
 borbom. Na toj borbi i samo njome ima zadatak
 nacionalsocijalisti~ki pokret
 da vaspitava pojedine velike privredne grupe ida ih u globalnim
 stanovištima
 približi jedne drugima. Bez takvog jednog predrada ostaje svaka
 nada u
 nastanak jedne stvame narodne zajednice pusta iluzija. Samo
 veliki u svetskim
 razmerama zn~ajan ideal, za koji se pokret bori, mo!e postepeno
 da obrazuje
 onaj opšti stil, koji ce onda jednom da nazna~i iznutra fundirano
 novo vreme a
 ne ono koje je spolja konstruisano.
 Tako se naš pokret ne sme samo potvrdno is prihvatanjem da odnosi
 prema ideji sindikata kao takvoj, vec onom bezbroju njegovih
 ~lanova i
 pristalica da u prakti~noj aktivnosti omoguci vaspitanje za
 dolazecu
 nacionalsocijalisti~ku drljavu.
 Odgovor na trece pitanje dobija se iz prethodno re~enog.
 Nacionalsocijalisti~ki sindikat nije nijakav organ klasne borbe,
 veC
 organ profesionalnog predstavljanja. Nacionalsocijalistj~ka
 drZava ne poznaje
 nikakve "klase": veC u politi~kom pogledu samo gradane sa potpuno
 jstjm
 pravima j shodno tom~ takode jstim opštjm obavezama, j pored nfih
 dm-
 vljane, kofi su u drlavnopoliti~kom poglcdu, mcdutjm, potpuno
 bespravnj.
 Sindikat u nacionalsocijalisti~kom smislu ncma za zadatak da
 okup-
 ljanjem određenih ljudi u okviru jednog narodnog tela iste te
 preobradi
 postepeno u jednu klasu, da bi onda s njome povelu borbu protiv
 drugih,
 sli~no organizovanih tela u okviru narodne zajednice. Ove zadatke
 nikako ne
 mo!emo da pripisemo sindikatu po sebi, nego su mu oni takvi
 jedino u

momentu kad on postane instrument borbe marksizma. Nije sindikat ..klasnoborben ", nego je marksizam od njega na~inio instrument za svoju klasnu borbu. On je stvorio privredno oruzje, koje internacionalni belosvetski Jevrejin upotrebljava za razaranje privrednih osnova slobodnih, nezavisnih nacionalnih drZava, za uni~tenje njihovih nacionalnih industrija i njihove nacionalne trgovine i time za porobljavanje slobodnih naroda u sluzbi nadnacionalnog, naddržavnog svetsko -fmansijskog Jevrejstva. Nationalsocijalisti~ki sindikat ima nasuprot tome da organizacionim okupljanjem određenih grupa u~esnika u procesu narodne privrede podigne sigurnost nacionalne ekonomije i da ja~a njenu snagu korigirajucim odstranje- njem svih onih nepovoljnosti, koje u svojim krajnjim posledicnostima destruktivno deluju na nacionalno narodsko telo, zivu snagu narodne zajednice a time i drf.ave osteCuju i ne j najzad privredu dovode do nevolja i propadanja. Za nationalsocijalisti~ki sindikat ~trajk tirne nije sredstvo za ruiniranje i potresanje nacionalne proizvodnje, nego za njen rast i bolji tok putem suzbijanja svih onih nepovoljnosti, koje usled svog nesocijalnog karaktera ometaju sposobnost u~inka privrede a time i egzistenciju dru~tvene celine. Jer, radna sposobnost pojedinca stoji stalno u uzro~noj vezi sa op~tim pravnirnim i socijalnim poloajem, koji on ima u privrednom procesu i samo iz toga rezultirajućeg saznanja o nuznosti uspe~nosti ovoga procesa i u njegovu sopstvenu korist. Nationalsocijalisti~ki posloprimlac mora da zna, da procvat nacionalne ekonomije zna~i njegovu sopstvenu materijalnu sreCu. Nationalsocijalisti~ki poslodavac mora da zna, da su sreCa i zadovoljstvo njegovih radnika pretpostavka za egzistenciju i razvitak njegove sopstvene privrdne veli~ine.

Nacionalsocijalisti~ki posloprimac i nacionalsocijalisti~ki
 poslodavac
 su oba ovlasnjenici i voditelji celokupne narodne zajednice.
 Visoki stepen li~ne
 slobode, koji se njima u njihovom delovanju pritom daje,
 obja~njava se
 ~injenicom da iskustveno radna sposobnost pojedinca vi~e raste
 pri naj~irirn
 davanjima slobode, nego prinudom odozgo ida je on nadalje
 sposoban da
 spre~i da se onaj prirodni proces odabira, koji treba da unapredi
 najmarljivije,
 najспособnije i najvrednije u neku ruku ne osujeti.
 Za nacionalsocijalisti~ki sindikat je stoga ~trajk jedno
 sredstvo, koje se
 sme samo onda toliko dugo primenjivati i svakako mora
 primenjivati, dok god
 ne egzistira jedna nacionalsocijalisti~ka narodna drZava. On,
 ~trajk naravno
 treba da preuzme urnesto masovne borbe obeju velikih grupa -
 poslodavstva i
 posloprimstva -(koja u svojim posledicama kao smanjenje
 proizvodnje uvek
 narodnu zajednicu u celini o~tecuje!) pravnu brigu i pravnU
 za~titu svih.
 Privrednim komorama samim pripada obaveza za odrZanje u pOgOnU
 narodne
 privrede i za otklanjanje za njU ~tetnih nedostataka i gre~aka.
 OnO ~to se danas
 borbama miliona izbora mora jednom da nade svoje re~enje u
 komorama
 staleZa j u centralnom privrednom parlamentu. Time vi~e nece
 nasrtati jedni
 protiv drugih preduzima~tvo i radnici u nadni~karn i tarifnim
 borbama, koji
 --383
 obema grupama nanose ~tetu u njihovoj ekonomskoj egzistenciji,
 nego ce
 zajedni~ki da re~avaju te probleme na višem mestu, gde iznad
 svega mora da
 svetli dobrobit narodne zajednice i drZave.
 I ovde, kao i uvek i svugde, ima da v~i neoborivo na~elo da je na
 prvom mestu otadfbina a onda partija.
 Zadatak nacionalsocijalisti~kog sindikata je obrazovanje i
 priprema za
 sam ovaj cilj, koji onda glasi: Zajednitki rad svih na odr1.anju
 i obezbedenju

našeg naroda i njegove države, odgovaraju(i pojedincu urođenim
 i putem
 narodne zajednice obrazovanjem datim sposobnostima i snagama.
 (;etvrto pitanje: Kako ćemo doći do takvih sindikata? Izgledalo
 je
 svojevremeno kao najteže za odgovor.
 Uopšte je uvek lakše preduzeti jedno zasnivanje u nekoj Novoj
 zemlji
 nego na starom području, na kome već egzistira slično zasnivanje.
 U jednom
 gradu u kome još nema radnje određene vrste, lako se može
 otvoriti. Teže
 ako se već tu nalazi slično preduzeće, a najteže, ako su pritom
 dati uslovi, pod
 kojima samo jedno može da uspeva. Jer ovde se osnivači nalaze
 pred
 zadatkom ne samo da uvedu svoju soposivenu radnju, nego oni
 moraju, da bi
 mogli opstati, onu dosada u mestu postojeću unište.
 Jedan nacionalsocijalistički sindikat je pored drugih sindikata
 besmislen. Jer i on se mora osećati profetom svojim .zadacima
 svoga pogleda
 na svet i iz toga rođenim obavezama za netrpeljivost prema drugim
 sličnim ili
 čak i neprijateljskim tvorevinama i za potvrđivanje i isticanje
 isključive neop-
 hodnosti svoga Ja. I ovde ne postoji nikakvo samorazumevanje i
 sporazume-
 vanje i nikakav kompromis sa srodnim opredeljenjima, već jedino
 održanje.
 apsolutno jedinstvenog sopstvenog prava.
 Postojala su sad samo dva puta da se dođe do takvog jednog
 razvoja:
 1. Mogao se osnovati sopstveni sindikati da se onda postepeno
 stupa
 u borbu protiv internacionalnih marksističkih sindikata, ili se
 moglo
 2. prodreti u marksističke sindikate i pokušati ih ispuniti novim
 duhom, odnosno pretvoriti ih u instrumente nove svetske ideje.
 Protiv prvog puta bile su sledeće dileme: Naše finansijske
 teškoće bile
 su u ono vreme još uvek toliko znatne, sredstva koja su nam bila
 na
 raspolaganju sasvim beznačajna. Sve više raste inflacija je još
 i time
 otežavala položaj, da je u tim godinama jedva moglo biti reči o
 prihvatljivoj

koristi sindikata za ovog člana. Pojediini radnik tada, gledano s tog stanovišta, nije imao niikakav razlog da uplacuje priloge u sindikat. Vec i postojeći marksistički sindikati bili su skoro pred slomom, sve dok im genijalnom rurskom akcijom gospodina Cuno-a odjednom nisu milioni pali u naružje.

Ovaj takozvani "nacionalni" kancelar Rajha se mimo mofe označiti kao

spasilac rmarksističkih sindikata.

S takvim finansijskim mogucnostimami tada nismo smeli da računamo; i nije se mogao niko privuci da stupi u jedan novi sindikat, koji usled syoje finansijske nemoći nije bio u stanju da ponudi ni ono najmanje. S

druge strane morao sam se bezuslovno opirati tome da se u takvoj jednoj novoj organizaciji stvara uhl.eblje za manje ili više velike duhove.

384

Uopšte je pitanje ličnosti igralo najznačajniju ulogu. Tada nisam imao

ni jednu jedinu glavu, kome sam mogao da poverim rešenje tako ogromnog

zadatka. Ko je u ono Vreme zaista mogao da razori marksistjčki sjndikat da bi

na mesto te institucije uništavajuce klasne borbe mogao da doprinese pobedi

ideje nacionalsocijalističkog sindikata, taj bj spadao u sasvim velike ljude

našeg naroda, j njegova bista bj jednom morala da ostane za potomstvo u

Valhali u Regensburgu.

Ali ja nisam znao ni jednu umnu glavu koja bi odgovarala takvom postamentu.

Sasvim je pogrešno u tom pogledu zavaravati se činjenicom da su i intemacionanli sindikati takode raspolagali samo prošnim glavama. To u

stvari ništa ne govori; jer ništa drugo i nije bilo nego što se Ono jednom

stvorilo. Danas mora nacionalsocijalistički pokret da se bori protiv jedne

odavno postojeće gigantske i do tančina izgrađene i razradene dtinovske

organizacije. Osvajač međutim mora uvek da bude genijalniji nego branilac,

ako i;eli da ovoga pokori. Marksisti~kom tvrdavom mogu danas svakako da vladaju obi~ni budl;ovani, ali nju osvojiti mo;e samo ona veli~ina koja raspolaz;e divljom energijom i genijalnom sposobno~cu. Ako se takav jedan ne nade besmisleno je poigravati se sudbinom, a jo~ jelude, da se s nedostatnom zamenom poku~a stvar da savlada. Ovde je val;no koristiti iskustvo da je mnogo u i;ivotu bolje jednu stvar neko vreme napustiti, nego je u nedostatku podesnih snaga samo polovi~no ili slabo zapo~injati. A k tome jo~ treba pridodati drugo jedno promi~ljanje koje nipo~to ne bi smelo da se ozna~i kao demago~ko. I onda kao i danas jo~ posedujem nedvosmisleno ubedenje da je opasno jednu veliku politi~ko - idejnu borbu suvi~e rano povezivati s privrednim stvarima. To posebno val;i kod na~eg nema~kog naroda. Jer ovde bi u takvom jednom slu~aju privredno rvanje smesta odnelo energiju s politi~ke borbe.. Cim bi ljudi spoznali da svojom ~tedljivo~cu recimo mogu da si priu~te i kakvu kucicu, smesta bi se prosto posvetili tom zadatku i ne bi vi~e uop~te na~li vremena za politi~ku borbu protiv onih, koji veC ovako ili onako i ina~e nameravaju da im otmu u~tedene novce. Umesto u politi~koj borbi istrajavati na zadobijenim uvidirna i ubedenjima, posveCuju se oni onda samo vi~e svojim ..selidbenim" -mislama i na kraju naj~e~ce sede izmeu svih stolica. Nacionalsocijalisti~ki pokret je danas na pOCetku svoje borbe. On sad mora najvećma tek da formira sliku svog pogleda na svet ida je dovr~i. On mora svom svojom energijom da se bori za sprovođenje svojih velikih ideala i jedan uspeh se samo onda mo;e zarnisliti kada se sva snaga bez ostatka stavi u slul;bu te borbe. Ali kako samo mo;e da aktivnu borbenu snagu parali~e bavljenje

samo privrednim problemirna, vidimo upravo danas na jednom klasi~nom

primeru koji nam je pred OCima:

.Tudman bi i ovde dao za pravo svom uzoru (prim.: R. Smiljanic).

1- 385--L-

-

Revolucija novembra 1918. nije bila potekla od sindikata nego se sprovodila protiv njih. A nema~ko gradanstvo ne vodi za nema~ku buducnost

nikakvu borbu jer tu buducnost zamišlja pogrešno vidi osiguranu isklju~ivo u

rastucem radu privrede.

Na OSnOVU tih iskustava treba da u~imo; jer i kod nas takode nece ici

druk~ije. Sto više mi celokupnu snagu našeg stanovništva

okupljamo u

politi~ku borbu, tim pre cemo smeti da ra~unmo na uspeh na celoj liniji frOnta;

a što se mi više opet preVTemeno optereCujemo sa sindikanlim, stambenim i

sli~nim problemima, tim ce manja biti korist za našu stvar uzeto u celini. Jer

ma koliko da su važne te potrebe ipak ce njihovo ispunjenje tek

Onda u celom

obimu nastupiti, kada vec budemo u situaciji, da u slufbu tih razmišljanja

stavimo javnu vlast. Sve dotle ce ina~e ti problemi tim više naš pokret

paralisati, što se On ranije bude time bavio i što jate time bude njegova idejna

volja slabljenja. Moglo bi onda lako da dode do toga da

sindikalni momenti

upravljaju politi~kim pokretom, umesto da pogled na svet povu~e sindikat na

svoju stazu.

Stvama korist kako za pokret tako i za naš narod uopšte moze, medutim, samo onda da nastane iz jednog nacionalsocijalisti~kog sindikalnog

pokreta, ako je on idejno vec toliko sna:tno ispunjen našom nacional-

socijalisti~kom idejom, pa više ne postoji opasnost da zapadne u marksisti~ke

kolote~ine. Jer jedan nacionalsocijalisti~ki sindikat, koji vidi svoju misiju

samo u konkurenciji protiv marksisti~kog, bio bi gori nego nikakav. On mora

da objavi rat marksisti~kom sindikatu ne samo kao organizacija,
vec pre svega
kao ideja. On mora u njemu da bude zamena navestitelja klasne
borbe i klasne
ideje i treba da na mesto toga postane zaštitnik profesionalnih
interesa
nematkih gradana.
Sva ova stanovišta govorila su Onda a govore i danas protiv
osnivanja
sopstvenib sindikata, osim da se iznenada pojavi neki velikan
koji bi odaslan
od sudbe bio baš za rešenje ovog problema pozvan.
Postojale su, dakle, samo dve mogucnosti: ili da se svojim
partijskim
drugovima preporu~i da istupe iz sindikata ili da ostanu u
dotadašnjim, da bi
tamo dejstvovali što destruktivnije.
Ja sam uglavnom preporu~ivao ovaj poslednji put.
NaroCito u godinama 1922/23. moglo se to ~initi bez daljnjeg; jer
finansijska korist koju je za vreme inflacionog vremena sindikat
usled
mladosti našeg pokreta od još ne tako veoma brojnog ~lanstva
mogao iz
njegovih redova da crpe, bila je ravna nuli. Steta je za
sindikate medutim bila
veoma velika, je su nacionalsocijalisti~ke pristalice bile
njihovi najfešci
krititari i time njihovi unutrašnji razbija~i.
Sasvim sam odbijao onda one eksperimente, koje su vec apriori u
sebi
pretili neuspehom. Smatrao sam to jednim zloCinom da se jednom
radniku od
njegove ništavne zarade oduzme toliko i toliko za jednu
instituciju o ~ijoj
koristi ~a njeno ~lanstvo nisam posedovao naro~ito ubedenje.
I kad jedna nova politi~ka partija jednog dana i opet iš~ezne,
onda je
to jedva nekakva nova šteta, veC skoro uvek korist i niko nema
bilo kakva
386
prava, da nad tirne kuka, jer ono ~to pojedinac daje nekome
politi~kom
pokretu, daje on a fonds perdu. Ali ko uplacuje u jedan sindikat,
ima prava na
ispunjenje protivusluga koje su mu obeCane. Ako se o tome ne
podnese ra~un,

onda su maheri takvog jednog sindikata varalice, ili barem
lakomisleni ljudi,
koje se mora privesti odgovornosti.
Prema tim gledanjima smo mi i delovali u godini 1922. Drugi su
izgleda drukčije poimali te su osnovali sindikate. Oni su nam
prebacivali
nepostojanje nekoga takvog kao vidljivi znak nekog pogrešnog i
ograničenog
uvida u stvari. Samo, nije trajalo baš dugo, dok ta osnivanja
ponovo ne
izglednu tako da je konačni rezultat bio kao i kod nas. Samo
opet s jednom
razlikom što mi nismo prevarili niti nas same niti druge.
Hitler sa najbližim saradnicima u Nürnbergu 1936. (Verner von
Blumberg,
Rudolf Hess, Josef Goebbels, Adolf Hitler, Alfred Rosenberg, Herman
Gering)